

ρος ὑπ' ἀσθενοῦς· ἐν δὲ τῷ σκότει φορεῖ τὸ πανταλόριον τοῦ Νίνου· ἔπειτα τὸ ἀνακαλύπτει, κατηγορεῖ τὴν ἐξηκουτοῦτιδα κυρία Πετερινὴν ἐπὶ ἀπιστίᾳ, τέλος τὰ πάντα ἐξηγοῦνται καὶ ὁ ἀξιόλογος Πετερινὸς ὑπόσχεται γὰ μεσολαμβάνη παρὰ τῷ ταγματάρχῃ τοῦ ἐξηκοστοῦ τρίτου, ὅπως προβιβάσθῃ ὁ Νίνος... Καὶ καλὰ θὰ κάμῃ γὰ μεσιτεύσῃ, διότι ἄλλως ἄγνωστον πῶς θὰ προεβιάζιτο στρατιώτης ὅστις λησμονεῖ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ πανταλόριά του.

Ἡ κωμωδία αὕτη ἐδιδάχθη λίαν ἐπιτυχῶς· λυπούμεθα δ' ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ δὲν δημοσιεύει ἐκάστοτε τὰ ὄνόματα τῶν ὑποκριτῶν, ὅπως ἐπαινῶνται ὀνομαστὶ οἱ ἀριστεύοντες. Ω.

ΕΠΑΙΤΑΙ ΕΝ ΠΕΚΙΝΩ.

Ἐκ τῆς Συναγματικῆς, ἐφημερίδος τῶν Παρισίων, ἐραυζόμεθα τὰς ἀκολουθούς λίαν ἀξιοπεριέργους πληροφορίας περὶ τῶν ἐν Πεκίνῳ ἐπαϊτῶν.

Ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ περικλείοντος τὴν ταρταρικὴν λεγομένην πόλιν (ἣτις ἀποτελεῖ ἐν τῶν τμημάτων τῆς ἀπεράντου κινεζικῆς πρωτευούσης), καὶ ἀπέναντι μιᾶς τῶν εἰσόδων τῶν ἀνακτόρων, ὑπάρχει μεγάλη δῖφυλλος, σιδηρόφρακτος πύλη, ἣτις δὲν ἀνοίγεται εἰμὴ τῷ « υἱῷ τοῦ Οὐρανοῦ » (τῷ αὐτοκράτορι).

Πρὸ τῆς πύλης ταύτης κεῖται ἡ ὁδὸς « τοῦ ἀληθοῦς ἡλίου », ἀγούσα πρὸς τοὺς ναοὺς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ καταλήγουσα εἰς μεγαλοπρεπεστάτην γέφυραν, διηρημένην διὰ μακμαρίνων κιγκλίδων εἰς τρία μέρη, ὧν τὸ μεσαῖον χρησιμεύει εἰς τοὺς πεζῆ διαβαίνοντας. Ἐνταῦθα, ἐν μέσῳ τοῦ πολυανθρωποτέρου τμήματος τῆς μεγάλης πρωτευούσης, μεταξὺ τῶν ἀνακτόρων καὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἐμπόρων κατοικουμένης συνοικίας, ἴστανται κατὰ προτίμησιν οἱ ῥυπαρώτεροι καὶ δυσωδέστεροι ἐπαῖται τῆς οἰκουμένης.

Τῶν ἐπαϊτῶν τούτων οἱ μὲν ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, πολλάκις καὶ πλησίον τοῦ ἀπαθανόντος ἤδη ἢ ἀποθνήσκοντος συντρόφου, παίζουσι διὰ τῶν ριπτομένων αὐτοῖς σαπέχων (μικρῶν χαλκίνων νομισμάτων, ὧν δύο ἀποτελοῦσιν ἐν γαλλικὸν σολδίδιον) οἱ δὲ περιμένουσι καὶ παρακολουθοῦσι τοὺς διαβάτας· ἄλλοι τέλος ἀναζητοῦσιν ἐν μέσῳ τῶν σαρωμάτων σεσηπότα ὄσπρια ἢ ἀχρηστὸν τι βράκος.

Γυμνοὶ ἢ ἐσχισμένον καὶ ὑπὸ μυρίων τεμαχίων διαφοροχρόων ὑφασμάτων συρραμμένον σκέπασμα ἐπὶ τῶν ὤμων φοροῦντες ἐκθέτουσιν εἰς τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν δυσειδέστατα καὶ ἀκαθαρτότατα ἔλκη· τὸ πρόσωπόν των εἶναι ὡσεὶ τεθαμμένον

ὑπὸ κόμην ὄλωσ ἀκατέργαστον· ἐνίοτε δὲ καλύπτονται καὶ διὰ στακτοχρόου ψάθης, ἣτις ἐφειλομένη εἰς τὴν μεγαλοδωρίαν τοῦ αὐτοκράτορος ἀποτελεῖ τὸ μόνον αὐτῶν ἐπιπλον.

Καλῶς γινώσκοντες ὅτι μάταιος ἤθελεν εἶσθαι κόπος τὸ ἐπικαλεῖσθαι τὸ ἔλεος τῶν συμπολιτῶν τῶν ἐξιστοροῦντες αὐτοῖς τὴν δυστυχίαν των, οἱ ἐπαῖται δὲν ἀποτείνονται εἰς τὴν γενναϊοδωρίαν των, ἀλλὰ πειρῶνται νὰ κερδήσωσι τὴν συμπάθειαν αὐτῶν κολακεύοντες τὴν κενοδοξίαν των. Ἐκτὸς τούτου ἔχουσι τρόπον ὄλωσ πρωτότυπον νὰ ζητῶσιν ἐλεημοσύνην· τοποθετοῦνται δηλαδὴ πλησίον τῶν μάλλον συγναζομένων ἐργαστηρίων καὶ διὰ τεμαχίων ξύλων διεγείρουσι θόρυβον μέχρις οὗ τοῖς δοθῆ μικρὸν τι νόμισμα. Ὅσακις δὲ ὁ ἔμπορος βραδύνη νὰ τοῖς δώσῃ ἐλεημοσύνην, ὑπὸ ἀνυπομονησίας καταλαμβανόμενοι, ἀρχίζουσι νὰ ἐξερεύωνται ὑβρεῖς καὶ κκατάρξ κατὰ τῶν ἐμπόρων, οὗς πρὸ μικροῦ ἐτι ἐπὴνουν καὶ ἀνεβίβαζον οὕτως εἰπεῖν μέχρι τρίτου οὐρανοῦ, καὶ, ὅ, περ τὸ χειρότερον, ὑψηλῆ τῆ φωνῆ προδίδουσιν εἰς τοὺς διαβάτας τὴν κακὴν ποιότητα τῶν ἐμπορευμάτων καὶ ὅλα τὰ τεχνάσματα καὶ τοὺς δόλους τῶν ἐμπόρων. Ἄλλοτε πάλιν ἐπαῖτης, βλέπων ξένον ζητοῦντα ν' ἀγοράσῃ τι, τὸν παρακολουθεῖ ὡς σκιά, καὶ μόλις γένη ἡ ἀγορά, ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἐμπόρου, ὅτι δῆθεν καταχράσθη ἐπωφεληθεῖς ἐκ τῆς ἀπειρίας τοῦ ξένου, καὶ τὸν ἀπειλεῖ ὅτι θέλει τὸν καταγγεῖλει ἐὰν δὲν τῷ παραχωρήσῃ μέρος τοῦ κέρδους.

Ἐνίοτε οἱ ἐπαῖται σεσωρευμένοι εἰς στίφη ἐξ ἑκατὸν μέχρι διακοσίων καὶ κρατοῦντες ῥόπαλα περιφέρονται ἐν σιωπῇ ἔμπροσθεν τῶν πλουσιωτέρων ἐμπορικῶν καταστημάτων, καὶ ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου τείνουσι τὴν χεῖρά των διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας· ὁ δὲ ἔμπορος ἀναγκάζεται νὰ δώσῃ χαλκινὰ τινα νομίσματα, μεθ' ὃ ἐν σιωπῇ πάλιν διαλύονται.

Ἐκτὸς τούτου τὸ ἐμπόριον εἶναι θύμα καὶ ἄλλου προνομίου τῶν ἐπαϊτῶν καθιερωθέντος ὑπὸ μακροχρονίου ἔξεως· κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους οἱ ἐπαῖται ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνωσιν ὅσα τροφίμα δύνανται νὰ κρατῶσιν εἰς τὰς χεῖράς των.

Καὶ παράδοξα μὲν φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως τὰ προνόμια ταῦτα τῶν ἐπαϊτῶν· ἀλλὰ πρέπει ν' ἀναλογισθῆ τις ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολὺ συμφερότερον εἶναι πρὸς τοὺς ἐμπόρους νὰ ὑφίσταται τὰς ἀδιακόπους ταύτας ἐνοχλήσεις ἢ νὰ ἀφίνωσιν ἐπαῖτην ν' ἀποθάνῃ ἐκ πείνης καὶ δυστυχίας. Ὅταν ἐπαῖτης τις αἰσθανθῆ προσεγγίζον τὸ τέμα τοῦ βίου του, καταφεύγει εἰς τινα γωνίαν ἐν' ἀποθάνῃ ἡσυχῶς· ἀλλ' ὁ οἰκοδεσπότης, ἅμα ἰδὼν αὐτὸν ψυχοῦντα πλησίον τῆς οἰκίας του, προσπαθεῖ διὰ παντὸς μέσου νὰ τὸν πείσῃ νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο μέρος

ἔνθα ὁ ἀποθνήσκων παρακλήσεις, χρήματα ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰ πάντα μεταχειρίζεται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον· καὶ ἐὰν ἴδῃ ὅτι ὄλα εἶναι εἰς μάτην, ἐγείρει μόνος τὸν ἀποθνήσκοντα καὶ τὸν μετακομίζει μακρὰν τῆς οἰκίας του, καὶ τοῦτο διότι κατὰ τὸν νόμον θεωρεῖται ἔνοχος τοῦ θανάτου τοῦ παρὰ τὴν θύραν τῆς οἰκίας του τελευτήσαντος. Οὐχ ἦτον ὁμοίως πολλάκις, καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ χειμῶνος, κείνται ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐρριμμένα τῆδε ἀκκείσε πτώματα, τὰ ὅποια οἱ διαβαίνοντες οὐδὲ κἄν ἐνὸς βλέμματος ἀξιοῦσιν. Ἀλλ' οἱ ἐπαῖται, καλῶς τὸν νόμον γνωρίζοντες, ἐκλέγουσι συνήθως ὡς νεκρικὴν τῶν κοιτῶν τὸ κατώφλιον τῶν οἰκιῶν ἐκείνων τῶν ἐμπόρων, καθ' ὧν ἔχουσι παράπονα· ὥστε οἱ ἔμποροι οὗτοι, θελήσαντες νὰ φεισθῶσι μικροῦ τινος χρηματικοῦ ποσοῦ, βίπτονται πολλάκις εἰς τὰς φυλακὰς καὶ ἀναγκάζονται νὰ ὑποστῶσι πικροειδεῖς κακώσεις ἐκ μέρους τῶν δικαστῶν, οἵτινες ὅσα εὐπορώτεροι εἶναι οἱ φυλακισθέντες, τοσοῦτω προθυμότερον παρενοχλοῦσι καὶ καταπιέζουσι αὐτούς.

Περὶ τὸν εἶναι νὰ προσθέσωμεν ἐνταῦθα ὅτι πάντες οἱ ῥακενδύται οὗτοι ἐξασκοῦσι καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κλέπτου. Δὲν γίνεται κλοπὴ, δὲν γίνεται ληστεία ἢ λεηλασία, εἰς ἣν νὰ μὴ λαμβάνωσι μέρος καὶ σπανίως συλλαμβάνονται ἐπ' αὐτοφώρῳ· διότι ὡσάκις πρόκειται νὰ εἰσβάλλωσι χάριν κλοπῆς εἰς οἰκίαν ἀλείφονται τὸ σῶμα διὰ ἐλαίου καὶ προσαυμόζουσι εἰς τὴν δασεῖαν κόμην τῶν βελόνων ἢ καρφίαν· ὥστε ὁ θέλων νὰ συλλάβῃ αὐτούς ἢ πληγόνεται τὰς χεῖρας ἢ δὲν δύναται νὰ τοὺς κρατήσῃ, διότι τὸ ἔλαιον καθιστᾷ τὸ σῶμά των ὀλισθηρὸν.

Ἐν Πεκίνῳ ἀριθμοῦνται τέσσαρες ἐπαῖται εἰς ἑκάστην ψυχᾷ· ὅθεν ἐὰν τὸ Πεκίνον κατοικῆται ὑπὸ δύο ἑκατομμυρίων ψυχῶν, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπαϊτῶν ἀναβαίνει εἰς ὀγδοήκοντα χιλιάδας. Ἡ ἀναλογία αὕτη οὐδῶλος πρέπει νὰ φανῇ ἡμῖν παράδοξος, ὅταν μάθωμεν ὅτι ἐν Κίνα τὰ συνήθη στοιχεῖα τῆς δυστυχίας καὶ πενίας εἶναι βαρύτερα ἢ εἰς οἰονδήποτε ἄλλο μέρος τῆς οἰκουμένης· διότι ἡ χώρα εἶναι εὐφορος μὲν, ἀλλ' ἀνεπαρκὴς εἰς διατροφήν τοῦ ὅση μέραι αὐξανόμενου πληθυσμοῦ.

Ἰπελογίσθη ὅτι ἕκαστος ἑγγαμὸς Κινέζος γεννᾷ κατὰ μέσον ὄρον ἑπτὰ τέκνα· πρόσθε εἰς τοῦτο καὶ τὴν ὀκνηρίαν καὶ τὴν ἀκολασίαν, ἣτις παρουσιάζεται ὑπὸ πικροειδεῖς μορφᾶς, ἄνευ τῶν εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς ὑψηλοῦ παρεμβαλλομένων αὐτῆ περιορισμῶν.

Ὁ Κινέζος ἐπαῖτης, μὴ ὑπαγόμενος εἰς τοὺς νόμους τοὺς διακρίνοντας τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ ζῶα, οὐδὲν ἄλλο γνωρίζει ἢ τὸν σωματικὸν πόνον, ὃν ὑποφέρει μετὰ πλείστης ὕσης ἀδιαφορίας, καὶ τοσοῦτον ταπεινὴν κατέχει ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν, ὥστε τὰ πάντα θεωροῦνται αὐτῷ ἐπιτετραμμένα.

Ἀποτελοῦντες συντεχνίαν τρόπον τινὰ οἱ ἐπαῖται τοῦ Πεκίνου διένειμαν μεταξὺ τῶν τὰ διάφορα τῆς πρωτεύουσας τμήματα καὶ αὐτὴν τὴν λεγομένην «ταρταρικήν ἢ αὐτοκρατορικὴν πόλιν,» ἔνθα πρότερον δὲν ἦτο συγκεχωρημένον νὰ πατήσωσιν. Οὐδεὶς τῶν ἐπαϊτῶν δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν προσδιορισθεῖσαν αὐτῷ θέσιν· ἐὰν δὲ παραβῇ τὴν διάταξιν ταύτην ἢ δὲν ἀποδειχθῇ ἀκριβοῦς περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου του, προσκαλεῖται ἐνώπιον τοῦ οἰκείου ἀρχηγοῦ, ὅστις τῷ ἐπιβάλλει ἢν κρίνει εὐλογον ποινὴν. Αἱ ποιναὶ αὗται εἶναι ἐνίοτε βαρύταται, ἀλλ' ὁ ἔνοχος οὐδέποτε οὐδὲ κἄν διανοεῖται νὰ τὰς ἀποφύγῃ, ἐκφράζων τὰ παράπονά του εἰς τὸν μανδαρίνον· διότι ἐκ τῶν προτέρων γινώσκει ὅτι αὐτὸς οὐδῶλος ἀναμιγνύεται εἰς τὰ τοιαῦτα.

Πρὸ τινος εἰς τῶν τοιούτων ἀρχηγῶν τῶν ἐπαϊτῶν, ὅστις μεγίστην ἐξήσκει ἐπὶ τῆς ὄλης συντεχνίας ἐπιρροήν, προσχειρίσθη εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ μανδαρίνου· ὁ ἄριστος οὗτος ὑπάλληλος ἀπεβίωσε πρὸ πέντε περίπου ἐτῶν. Ὁ γάμος παρὰ τοῖς ἐπαῖταις τῆς Κίνας οὔτε θρησκευτικὸς οὔτε πολιτικὸς σύνδεσμος εἶναι· ἕκαστος ἐγκαταλείπει ὅταν θέλῃ ἢ ὅταν τῷ συμφέρῃ τὴν σύζυγόν του· τὰ δὲ τέκνα οὐδὲ τὸν γεννήσαντα αὐτὰ πατέρα ἀναγνωρίζουσι.

Πολλάκις οἱ πολυάριθμοι τοῦ Πεκίνου ἐπαῖται κατέστησαν ἐπικίνδυνοι εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν· διὸ καὶ ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις ἔλαβε τὴν πρόνοιαν νὰ ἰδρύσῃ φιλανθρωπικὰ καταστήματα, ἐν οἷς διανέμονται καθ' ἑκάστην δωρεὰν ἱκαναὶ μερίδες ζωμοῦ καὶ περιθάλλονται οἱ ἐπαῖται ἐν ὥρᾳ χειμῶνος.

Τὴν σήμερον ὑπάρχουσι ἐν μόνῃ τῇ πόλει τοῦ Πεκίνου ὀκτὼ πτωχοκομεῖα, συντηρούμενα διὰ τῶν γενναίων συνεισφορῶν τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῶν ἐμπόρων, οἷς ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ὅλως αὐθαριέτως ὁ τῶν πτωχῶν λεγόμενος φόρος. Ἰπελογίσθη ὅτι ἐν ἑκάστῳ τῶν ῥηθέντων πτωχοκομείων τρεῖς ἢ τέσσαρες χιλιάδες πενήτων λαμβάνουσι καθ' ἑκάστην ἀνὰ μίαν μερίδα ζωμοῦ.

I. II.

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΝΗΜΗΝ

ΤΟΥ

ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΥ ΜΑΤΕΗ

ὑπὸ τῆς βροτολογιῶ ἀφαρπασθέντος χολέρας

ἐν Λάρνακι τῆς Κύπρου.

Ὁ μῦθος θαλμῶν τοῦ θνητοῦ τὸν βίον ἐνεθρεύων
τῆς γεαρᾶς συζύγου σου φθορῶν τὴν εὐτυχίαν,